

§ 28. Bestemmelserne i § 23, stk. 2, § 24, stk. 3 og 4, og § 25 i lov nr. 105 af 31. marts 1933 om biografteatervæsenets ordning får også efter lovens ikrafttræden anvendelse på de der nævnte bevillinger, dog således at de bevillingshaverne i henhold til disse bestemmelser pålagte ydelser efter lovens

ikrafttræden udredes af filmfonden, og at ydelserne, for så vidt de er tillagt institutioner, bortfalder 5 år efter lovens ikrafttræden.

§ 29. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget.

I 1947 nedsatte justitsministeriet et udvalg med den opgave at undersøge alle de biografvæsenet og filmproduktionen vedrørende spørgsmål samt på grundlag heraf eventuelt fremkomme med forslag til en samlet revision og forenkling af den herhenhørende lovgivning. I marts 1950 afgav udvalget betænkning, bl. a. indeholdende udkast til en ny biograflov med tilhørende bemærkninger. Blandt de principielle spørgsmål, udvalget drøftede, var spørgsmålet om biografdriftens mest hensigtsmæssige form (bevillingssystem — fri næring) og i forbindelse hermed spørgsmålet om, hvem der skal kunne drive biograf og om retsstillingen for bevillingshaveres enker; endvidere filmsrådets sammensætning og spørgsmålet om en regulering af den bevillingshaverne pålagte afgift til filmfonden.

Med hensyn til bevillingssystemet lykkedes det ikke i udvalget at nå til enighed om det principielle hovedspørgsmål, men som en mellemløsning foreslog man en ordning, der bevarede bevillingssystemet, men dog samtidig modificerede det, navnlig derved at der blev givet mulighed for oprettelse af flere biografer uafhængigt af bevillingsmyndighedens skøn over betimeligheden deraf. Efter udvalgets forslag opretholdtes den hidtidige adgang til at meddele biografbevilling til enkeltpersoner, filmproducenter og kommuner, medens adgangen til at give visse landsorganisationer bevilling skulle falde væk. Som en indrømmelse til tilhængerne af fri biografnæring må det ses, at man foreslog, at enken efter en bevillingshaver, hvis hun opfyldte de personlige betingelser for at opnå bevilling, under nærmere angivne betingelser skulle have ret til at indtræde i bevillingen. Filmsrådet opretholdtes efter forslaget, men med en noget ændret sammensætning specielt for så vidt angik de medlemmer, der skulle repræsentere biografernes publikum. Der var inden for udvalget enighed om at bibeholde filmfundsafgiften i den form, den havde fået ved loven af 1938. Man foreslog dog afgiftsskalaen reguleret forholdsmæssigt efter den stigning i prisniveauet, der havde fundet sted siden 1938.

Der blev ikke på grundlag af kommissionens lovudkast fremsat forslag til ny biograflov. Den væsentligste grund hertil var formentlig, at de restriktioner, der i 1950 var gældende for byggeriet, ville udgøre en hindring for den udvidelse af biografantallet, der var et af hovedformålene med forslaget. Der er ej heller siden fremsat forslag til en ny biograflov, men ved love af 31. marts 1955 og 29. april 1960 ændredes skalaen for filmfundsafgiften på grundlag af konstaterede stigninger i prisniveauet. Den i 1958 foretagne ændring af reglerne om pensioner til enker efter statstjenestemænd gav anledning til ændring af de i biograflovens § 14 indeholdte pensionsregler ved lov nr. 191 af 5. juni 1959. Endelig skete der ved lov nr. 133 af 31. marts 1960 en ændring af biograflovens regler om filmcensur.

Det foreliggende lovforslag er resultatet af en i ministeriet for kulturelle anliggender foretaget gennemgang af lov nr. 117 af 13. april 1938 om biografteatervæsenets ordning. Ved revisionsarbejdet har man i meget høj grad støttet sig til de resultater, der blev lagt frem i den af det ovennævnte udvalg i 1950 afgivne betænkning.

Lovforslaget betyder ikke noget brud med de principper, der er indeholdt i den gældende biograflov. Efter forslaget opretholdes således bevillingssystemet.

Af mere væsentlige forandringer skal nævnes, at reglen i lovens § 4, der skal hindre filmudlejere og filmproducenter i at få indflydelse på bevillingshaverens repertoirevalg, foreslås ændret og suppleret på forskellig måde. Den pensionsmæssige stilling for enker efter bevillingshavere, der tidligere har været godkendt som biografledere, forbedres. Der foreslås tilvejebragt hjemmel for ydelse af understøttelse af filmfonden i særlige tilfælde til bevillingshavere, der uden egen skyld har måttet give afkald på deres bevilling og til enker efter sådanne bevillingshavere. Filmmuseet institueres efter forslaget på samme måde som det ved den gældende lov skete for statens filmcentrals vedkommende.